

THUIS



BIJZONDERE
JEUGDZORG

ZIEKENHUIS



HELP!



GEZINSVERVANGEND
TEHUIS



THUIS

HELP!



ZIEKENHUIS



BIJZONDERE
JEUGDZORG

De jeugdrechter

“Ik ken geen enkele jonge dader zonder moeilijkheden thuis”



SLOT

VERLOREN KINDEREN

Drama's in de bijzondere jeugdzorg

“De media en politici focussen te veel op jonge delinquenten. Wanneer een handtassendief wordt vrijgelaten omdat er geen plaats is in de instelling, staat het land op zijn kop. Over een kind dat weer naar de vader moet die haar verrot slaat, hoor je nooit wat. Nochtans is dát het grootste probleem in de Bijzondere Jeugdzorg.” Aan het woord is Helena Martens, een jeugdrechter uit Gent die zich soms schaamt over de maatregelen die ze moet nemen.

Tekst: Raf Liekens en Saskia Van Nieuwenhove

Voor u dit artikel leest, is het goed om het verschil te kennen tussen de slachtoffers en de daders in onze jeugdinstituten. In het vakjargon spreekt men van POS'ers en MOF'ers.

» **POS'ers** (Problematische Opvoedings situatie) zijn kinderen die thuis niet goed opgevoed, verwaarloosd of mishandeld worden. Ze moeten beschermd worden tegen de maatschappij, en vooral tegen hun eigen gezin. Deze jongeren halen zelden de krant. Ze belanden pas bij de jeugdrechter, als de vrijwillige hulpverlening (het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg) geen oplossing vindt die door iedereen wordt aanvaard. Voorbeeld: A. is 8. Haar papa slaat het hoofd van mama in met een hamer. Vermits ze geen grootouders of familie heeft die haar willen opvangen, wordt ze door het Comité in een instelling geplaatst.

» **MOF'ers** zijn minderjarigen die een als Misdrif Omschreven Feit hebben gepleegd: diefstallen, drugs dealen, geweld... De

maatschappij moet tegen hén worden beschermd. Zij belanden bij de jeugdrechter. Deze jongeren halen wel uitvoerig de media. Denk maar aan de daders van de moord op Joe Van Holsbeeck of de steekpartij op Simon Wijffels. In 2008 waren er in Vlaanderen 23.350 jongeren met een maatregel van het Comité van Bijzondere Jeugdzorg (CBJ) of van de jeugdrechtbank. In 10% van de gevallen ging het om een kind tussen 0 en 4 jaar; 974 jongeren werden geplaatst in een gemeenschapsinstelling; 29% daarvan als POS, 71% als MOF.

HELENA MARTENS: “Het is niet zo zwart-wit, hoor. De lijn tussen POS en MOF is vaak flinterdun. Een kind dat thuis wordt geslagen en op school in een vechtpartij betrokken raakt, is een POS. Maar door die vechtpartij kan je er een MOF van maken. Ik zie veel kinderen die thuis opgroeien zonder orde, structuur of regelmaat. Ouders die hun kinderen verwennen, pubers die shoppen tussen hun gescheiden ouders, kinderen die alles krijgen en niet weten wat 'nee' is... Als je gastjes van zeven jaar oud 's avonds om

negen uur nog alleen buiten ziet lopen, weet je dat er iets niet normaal is. Die mogen dat dus van thuis. Of ze mogen het niet, maar thuis kunnen ze zich er niet boven stellen. Als je niet tijdig en met de juiste middelen ingrijpt, zijn dat POS-situaties die kunnen uitmonden in MOF.

» Andersom moet je zelfs bij de zwaarste jeugddelinquent altijd kijken naar wat daar achter zit. Een pure MOF bestaat bijna niet. Ik ken geen enkele jongeren die feiten pleegt zonder dat hij of zij een voorgeschiedenis heeft van sociale problematiek. Ga maar eens kijken waar hun wiegen staan. Het probleem van de jeugdcriminaliteit wordt overdreven en het probleem van de POS-kinderen onderbelicht. Ik ben bijna elf jaar jeugdrechter. Ik ben begonnen met 400 jongeren onder mijn hoede en ik heb er nog altijd 400. Daarvan is een vierde MOF en drievierde POS. En dat is bij elke jeugdrechter zo.”

Drie op de vier zijn slachtoffers?

MARTENS: “Noem het maar kinderen van de rekening. Er zijn twee soorten POS'ers: kinderen

van de rekening en kinderen die de rekening maken. Maar zelfs die tweede groep is meestal zelf kind van de rekening geweest, omdat er iets fout gelopen is in hun opvoeding.”

GEEN PLAATS

MARTENS: “Als wij een jongere willen plaatsen, moeten we eerst het halve land afbellen om te checken of er ergens plaats is. Als dat niet zo is, moet je creatief zijn: twee dagen hier, drie dagen daar, tot er een duurzame oplossing is gevonden. Dat is schrijnend. Dat er door dat plaatsgebrek soms een jonge dader op vrije voeten komt, weet iedereen. Maar dat we ook voor POS'ers vaak niet meteen opvang vinden, is eigenlijk nog erger. Vreemd genoeg lees je daar in de media zelden wat over. Het gaat hier over kinderen die thuis heftige dingen hebben meegemaakt, hè. Kinderen die kwetsbaar zijn en dus in de eerste plaats hulp nodig hebben.

» Ik zal u het verhaal vertellen van een recent dossier. De vader is een weekend weg en heeft de kinderen bij een vriendin achtergelaten. Maar die zet hen gewoon buiten. In zulke gevallen mogen wij onmiddellijk tussenkomen. De maatschappelijke cel van de politie heeft daar keihard in gewerkt. Die kinderen hebben twee nachten in het ziekenhuis verbleven, omdat er nergens plaats was in een tehuis voor Bijzondere Jeugdzorg. Daarna konden ze even naar een gezinsvervangend tehuis, omdat het weekend was.





'06



Cabaretten '10

20 APRIL CABARETTEN NIGHT

GASTON BERGHMANS, BRIGITTE KAANDORP,
TER BESCHERMING VAN DE JEUGD.
PRESENTATIE: HENK RIJCKAERT & BERT GABRIËLS

22 APRIL FREEK DE JONGE NL

23&24 APRIL WIM HELSEN

25 APRIL JÖRGEN RAYMANN NL

27 APRIL WOUTER DEPREZ

28 APRIL JAVIER GUZMAN NL

29&30 APRIL ALEX AGNEW

01 MEI ALEX AGNEW

05 MEI DE NIEUWE SNAAR

06 MEI GUNTER LAMOOT

07 MEI FREDDY DE VADDER

08 MEI KOMMIL FOO

09 MEI AN NELISSEN

10 MEI HANS LIBERG NL

20 APRIL CAPITOLE GENT
T/M 10 MEI 0900/69.900

WWW.CAPITOLEGENT.BE

VERLOREN KINDEREN (4)

Ze konden in het bed slapen van twee kinderen die in het weekend naar huis mochten. Maar 's maandags waren die bedden weer bezet. We hebben alles afgebeld, maar er was nergens plaats.

»Ondertussen was die vader weer opgedoken. We hebben aan de oudste, die 15 is, gevraagd of hij het erg zou vinden om weer naar huis te gaan. 'Dat zal wel gaan, maar waarom kan ik hier niet in de instelling blijven?' zei hij. Dat was een veeg teken. Hij was liever daar dan thuis. Die kinderen werden geslagen met stokken. Toch zijn ze weer naar huis moeten gaan. Op donderdag zijn er feiten gebeurd met de kinderen van hun stiefmoeder. Haar kind had een blauw oog. Tegen de deurklink gelopen, zeiden moeder en kind. We hebben opnieuw aan die oudste gevraagd of dat verhaal kon kloppen. Hij zei dat het niet klopte en dat die kinderen ook geslagen worden. 'En nu wij weer thuis zijn, krijgen wij ook opnieuw slaag.' We hebben al die kinderen daar weggehaald. Er was nog steeds geen plaats in de Bijzondere Jeugdzorg, dus hebben ze nog een week in het ziekenhuis gezeten. Gelukkig heeft het ziekenhuis hen zo lang willen opvangen, want die zijn daar niet toe verplicht.

»Uiteindelijk hebben we een plaats in een instelling gevonden voor die drie kinderen. Maar wel dankzij de goodwill van een directeur die zijn maximumcapaciteit noodgedwongen heeft overstegen. En het is nu al duidelijk dat dit een plaatsing wordt voor de lange termijn. En dat is maar één casus, hè. Ik kan er u zo tientallen geven."

Wat moet er gebeuren om die wantoestanden op te lossen?

MARTENS: "In Brussel zijn ze zich gelukkig bewust van het probleem. Men investeert op dit ogenblik vooral in plaatsen voor MOF'ers en in ambulante hulpverlening. Dat laatste is een uitstekende zaak, want dat zijn 'opvoedingsondersteunende' maatregelen zoals thuisbegeleiding, crisishulp aan huis... Als je die maatregelen vroeg genoeg toepast, kan dat preventief werken, zodat je de POS-situatie kan

stoppen. Misschien zijn er daarvoor op lange termijn minder plaatsingen nodig. En krijgen we er minder MOF'ers door. Maar dat beleid is nog maar vrij recent en is natuurlijk geen instant oplossing voor het plaatsgebrek in de opvangcentra. Over de extra plaatsen voor MOF'ers ben ik wel een beetje boos."

Waarom?

MARTENS: "Omdat men het accent verkeerd legt. Als er geen plaats is voor een handtassendief, schreeuwt iedereen moord en brand. Maar voor POS'ers is dat blijkbaar niet erg. Ik begrijp dat er weinig financiële ruimte is, maar het plaatsgebrek voor POS'ers leidt tot vreselijke toestanden."

We kennen een dossier waarbij een moeder haar twee kinderen vermoordt, die geseind stonden bij Bijzondere Jeugdzorg.

Achteraf bleek dat die moeder al eerder bedreigd had hen te vermoorden, maar dat die kinderen noodgedwongen thuis moesten wachten tot er een plaats vrijkwam in een instelling.

MARTENS: "Het probleem is dat wij niet massaal op straat kunnen komen om meer opvangplaatsen te eisen. De verplegers en verzorgers uit de gehandicaptensector kunnen met hun patiënten samen gaan betogen. Dan heb je een grote groep en daar gaat kracht en emotie vanuit. Wij hebben die grote groep ook, maar we kunnen moeilijk met onze POS-jongeren op straat komen voor een massabetoging. Ouders van gehandicapten kunnen om hulp schreeuwen. Maar ouders die hun kind niet meer de baas kunnen, komen niet naar buiten om te zeggen: 'Help, ik heb mij kind niet meer in de hand, hij moet opgevangen worden'. Onze maatschappij geeft dat probleem niet graag toe. Wij zijn een welvaartsstaat – eerder dan een welzijnsstaat – maar we slagen er niet in om iedereen in welzijn te doen opgroeien."

Vanuit het buitenland belanden hier veel minderjarige vluchtelingen zonder ouders of begeleider. Die jongeren zijn vaak getraumatiseerd en belanden

ook in de Bijzondere Jeugdzorg. In sommige instellingen nemen ze 25% van de plaatsen in. Zitten die daar op hun plaats?

MARTENS: "Dat is het gevolg van de mondialisering. Je kan die kinderen ook moeilijk aan hun lot overlaten, maar het is inderdaad de vraag of ze daar op hun plaats zitten. Dat is een debat waard."

TWEELING UIT ELKAAR

Met welke andere problemen wordt u geconfronteerd?

MARTENS: "Het grote verloop in de hulpverlening. Iedereen heeft het altijd over stabiliteit. Maar als je het parcours overloopt van een jongere die ik bijvoorbeeld al tien jaar volg, dan zit daar maar één stabiele factor: ik. Die heeft al vijf jeugdconsulenten gehad aan wie hij zijn verhaal moest doen, in zeven instellingen gezeten, wisselende thuissituaties gekend, verschillende lieven gehad. We hebben gisteren nog afscheid genomen van drie consulenten en die worden niet onmiddellijk vervangen. De mensen die er nog zitten, werken keihard. Ze lopen allemaal op de toppen van hun tenen. De dossiers stromen binnen, maar ze hebben niet genoeg mensen om ze te behandelen."

Hoe komt het dat iemand zo vaak van instelling wisselt?

MARTENS: "Instellingen worden soms een jongere beu en jongeren geraken soms een instelling beu. Of ze verhuizen naar een pleeggezin, maar daar lukt het niet en dan moeten ze naar een andere instelling, omdat er in hun vorige geen plaats meer is."

We hebben ook het dossier gezien van een zaak van een tweeling van 10 die bij Bijzondere Jeugdzorg terechtwam, omdat de vader de moeder op gruwelijke wijze had vermoord. Ze werden apart geplaatst. Zeven maanden later had die tweeling elkaar nog maar één keer gezien. Gebeurt het vaker dat broers of zussen na zo'n trauma uit elkaar worden getrokken?

MARTENS: "Ja, bijvoorbeeld omdat het soort hulpverlening die de broer nodig heeft, verschilt van die van de zus. En niet alle be-



"Als een kind liever in een instelling blijft dan naar huis te gaan, is dat een veeg teken. Maar soms moet je ze tóch weer naar huis sturen."

geleidingstehuizen zijn gemengd. Het kan ook komen door plaatsgebrek, maar dan is het maar tijdelijk. Als er een plek is waar je ze samen kan brengen, is het wachten tot er plaats is. Maar uiteraard is dat vreselijk. Na zo'n trauma hebben die kinderen behoefte aan elkaar. Soms is een zus of broer het enige wat ze nog hebben."

Sommige jongeren hebben het gevoel dat hun broer of zus hen op die manier letterlijk wordt afgepakt.

MARTENS: "Dat kan ik goed begrijpen. We redeneren vaak: oef, ze zitten veilig. Maar je mag nooit vergeten hoe ingrijpend een plaatsing is voor een kind. Een POS-kind heeft niks verkeerd gedaan en meestal ziet dat kind zijn mama of papa nog graag, ook al ligt die elke avond laddertat in de zetel of krijgt dat kind meer slaag dan eten. Met het ouder worden, zie je ook dat sommige kinderen de zorg overnemen in dat gezin en zich verantwoordelijk beginnen te voelen voor hun mama of papa. Dat is natuurlijk compleet ongezond voor een kind. Maar veel kinderen gaan nog liever terug naar huis dan naar een jeugdinstelling. Al zijn er ook veel die opgelucht zijn dat we hebben ingegrepen."

Enkele weken geleden brachten we het verhaal van een pleegmoeder die zorgt voor een kind dat geboren is uit een

drugsverslaafde moeder van 15. Die moeder had zelf een dossier bij Bijzondere Jeugdzorg. Het kind is geboren in Kind en Gezin Kortrijk en heeft al 23 plaatsingen gehad. Elke keer als er een kritieke situatie is, zegt de moeder dat ze bereid is om af te kicken. Daardoor blijft het dossier in de vrijwillige hulpverlening en verhuist het niet naar de jeugdrechtbank.

MARTENS: "Het is moeilijk om over dossiers te spreken die ik niet ken. Maar als dat effectief zo is, dan had dat dossier al lang naar de jeugdrechtbank moeten gaan."

Die moeder is nu 19, heeft afkickverschijnselen en woont bij een dealer. Het kind zit bij een pleegmoeder, maar moet elk weekend naar haar biologische moeder. Die brengt hem systematisch te laat terug, waardoor het niet naar school kan.

MARTENS: "De band tussen dat kind en de moeder doorbreken, mag je enkel doen als het echt niet anders kan. Ik zou zeggen: laat die moeder haar kind zien in een neutrale bezoekerimte, onder begeleiding. Dat is niet alleen veilig voor het kind, het is ook een bewijs van het engagement van de mama. Want de pleegmoeder zal het kind wel naar die neutrale bezoekerimte brengen, maar de vraag is of de moeder wel zal

komen opdagen."

Zijn er genoeg ruimtes voor begeleid bezoek?

MARTENS: "Die heeft men ooit willen afschaffen, maar dat heeft minister Inge Vervotte (toen minister van Welzijn; red.) gered. Ze heeft zelfs meer middelen voor personeel vrijgemaakt. Maar goed ook, want die ruimtes hebben wij echt nodig."

En aanvaarden ouders het dat ze hun kind enkel onder begeleiding mogen zien?

MARTENS: "Ze moeten wel. Het is dat of niks. Ik zit hier niet voor de *schone ogen* van de ouders, hè. Het belang van het kind staat voorop."

WRAAK EN BLOED

Wat gebeurt er met instellingskinderen als ze 18 worden?

MARTENS: "Die mogen naar huis of alleen gaan wonen. Alleen MOF'ers kunnen we blijven begeleiden tot hun 20ste. Bij POS'ers is dat niet zo. De wet voorziet wel dat ze zelf een vervolg op de hulpverlening kunnen vragen bij het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg. Maar aan welke jongeren stel je dat als jeugdrechter voor? Aan minderjarigen die al zo lang in een instelling gezeten hebben, maar nog niet bekwaam zijn om op eigen benen te staan. Die jongeren zijn het meestal grondig





“Een straf van zestien maanden is zéér lang voor een minderjarige. Maar de publieke opinie vindt dat vaak veel te mild.”

De zaak Thomas

Vorige week brachten we de zaak van Thomas: een POS-kind met psychiatrische problemen. Wegens zijn agressie weigeren de diensten hem nog op te vangen. Daardoor zit hij nu tussen de ouders in de gesloten instelling van Ruiselede. Gebeurt dat vaker?

HELENA MARTENS: “Helaas wel. Ik heb in de half open afdeling van Ruiselede ook een jonge kerel zitten die daar niet thuishoort. Verschrikkelijk, maar het kan niet anders.”

Hoe is dat mogelijk? Dit land heeft toch de plicht om zijn kinderen te beschermen?

MARTENS: “Inderdaad, wij hebben het Verdrag van de Rechten van het Kind ondertekend. Maar als jeugdrechter staan wij soms ook met onze rug tegen de muur. Niemand moet dat kind hebben, ook de mama niet. Hij heeft al wel in de kinderpsychiatrie gezeten, maar daar weigeren ze hem nog op te nemen. Die jongen heeft niets of niemand. Hij is mentaal zeer zwak en heeft gedragsstoornissen, doordat hij constant wordt afgewezen.”

Kan de kinderpsychiatrie zomaar weigeren om iemand op te nemen?

MARTENS: “Ja. Die jongen is karakter- en gedragsgestoord, maar heeft ook een licht mentale handicap en daar verschuilt men zich achter. ‘Hij is te zwak om te behandelen’, zeggen ze. Voeg daar zijn context aan toe – een moeder die hem verstoot – en het is huilen met de pet op. Dat is een categorie die in ons land écht aan zijn lot wordt overgelaten. En die komen dan in een gemeenschapsinstelling terecht, omdat die een opnameplicht hebben. Dat is niet goed voor die jongeren, maar ook niet voor de opvoeders in Ruiselede. Want die mensen zijn niet opgeleid om jongeren met psychiatrische problemen op te vangen en de jongeren krijgen niet de gepaste psychiatrische hulp. Zulke jongeren zijn een enorme belasting voor de leefgroepen. Gelukkig is de inzet van het personeel heel groot.”

Kan daar beleidsmatig geen mouw aangepast worden, door de psychiatrie te verplichten tot opname?

MARTENS: “Dat staat in de wet, maar dat artikel is nog niet in werking.”

Hoe kan zo iets?

MARTENS: “Daar weet ik niet. Maar ik heb er geen goede hoop in dat die maatregel ooit volledig in werking zal treden. De psychiaters verzetten zich tegen opname van jongeren die niet gemotiveerd zijn om een behandeling te volgen. Dat is het eeuwige discussiepunt tussen justitie en de psychiatrie.”

beu. De meesten zeggen: ‘Ik wil niet opnieuw mijn verhaal doen aan alwéér een andere consultant, ik zal mijn boontjes wel doppen’.

»Ik heb ooit telefoon gekregen van tv-reportagemaker Désiré Naessens, die in zijn research voor een nieuw programma massa’s dakloze, pas meerderjarige jongeren was tegengekomen. Die

alleen straffen bij, maar ook beloningen. Hij is nadien ook braaf weer terug naar de jeugdinstelling gegaan.

»Wat is de maatschappij ermee als je niet herstelgericht werkt? Als je er niet voor zorgt dat die jongere toch aan zijn diploma geraakt en dus zijn kans verhoogt om ooit werk te vinden? Die gast moet beseffen dat hij een fout heeft begaan – om die reden wordt hij ook maanden opgesloten in een jeugdinstelling – maar het is onze taak om er samen met de hulpverleners voor te zorgen dat hij niet hervalt.”

Maar de publieke opinie houdt niet van dat verhaal. Voor ouders van misdrijven zoals de zaak Joe Van Holsbeek of de zaak Simon Wijffels, wil men wraak en bloed.

MARTENS: “Dat is altijd zo geweest. Jezus hebben ze ook aan het kruis genageld, hè. Er zullen altijd mensen zijn die op de barricades staan te roepen: ‘Hang ze op aan een nagel of sluit ze op en gooi de sleutel weg’.

»Wat mij verbaast aan het maatschappelijk debat, is dat men strenger is voor minderjarigen dan voor meerderjarigen. Je leest bijvoorbeeld in de krant: ‘Strenge straf voor pedofiel: drie jaar met uitstel’. Maar wij leggen wel effectieve maatregelen op aan onze minderjarigen, hè! En die hebben geen kans op vervroegde vrijlating. De oudste vader van de steekpartij op Simon Wijffels heeft 16 maanden in een gesloten instelling gezeten! Dat is heel wat in zo’n jong leven. Maar de publieke opinie vond dat schandalig weinig.

»Het is lekker sappig voor de pers om te zeggen hoeveel boefjes er hier rondlopen. Maar ze zouden eens moeten optellen hoeveel kinderen er in de ellende zitten. Dat zijn er veel meer. Als ik het bij onze jeugdrechtbank bekijk, dan is het aantal MOF-dossiers in al die jaren niet gestegen. Het aantal POS-dossiers wel. Vorig jaar was er een congres over jeugdcriminaliteit. Daar werd een betrouwbare studie voorgesteld, waaruit bleek dat de jeugdcriminaliteit in België niet stijgt in aantal. De gemiddelde leeftijd van de ouders zakt wel. Je had de

jongeren leven dus nog liever op straat dan terug naar huis te gaan of opnieuw beroep te doen op de hulpverlening.”

Hoe zit het met de begeleiding in de jeugdinstellingen? Is er genoeg personeel en zijn die mensen bekwaam genoeg?

MARTENS: “Het gros van de opvoeders en de consultants zijn heel jonge mensen. Ik geniet er altijd van om te praten met een bompafguru. Maar die zijn zeldzaam geworden in de hulpverlening. Oudere opvoeders of consultants kijken anders naar de zaken en hebben een andere positie ten opzichte van de minderjarige dan een opvoeder van pakweg 23. Daarmee zeg ik niet dat de jongere opvoeders hun best niet doen, hè. Ik heb grenzeloos respect voor hen. Zelfs na de uren vangen ze sommige jongeren bij hen thuis op, omdat er geen plaats is. Of ze ondersteunen jongeren ook na hun 18de nog. Hun engagement kan heel ver gaan.”

Enkele jaren geleden was er enorme commotie omdat Mariusz O., medeplichtig aan de moord op Joe Van Holsbeek, van zijn opvoeders naar een voetbalmatch van de Rode Duivels mocht gaan kijken. Heeft u de indruk dat die jongeren in de instellingen verbeteren?

MARTENS: “Absoluut! Dat wordt in de media totaal onderbelicht. Het land staat op zijn kop wanneer die jongen naar het voetbal mag, maar het doel is toch om hem opnieuw op te voeden? Om van die gast opnieuw een goeie gast te maken? Daar horen niet

dag nadien de krantenkoppen moeten zien. Het leek wel alsof die op een ander congres waren geweest! De pers zoekt sensatie en blaast het probleem van de jeugdcriminaliteit op."

MOEDELOOS

Kent u veel mensen in de hulpverlening die moedeloos worden? Want van u hebben we die indruk niet.

MARTENS: "O, ik doe mijn job heel graag. Maar één keer per jaar heb ik ook wel eens een dipje. Ik word vooral moedeloos van het stijgende aantal burgerlijke dossiers (*scheidingen; red.*) die ik binnenkrijg. Dat maakt me bang voor de toekomst. Zo'n echtscheiding is vader tegen moeder. Maar je zou eens moeten optellen hoeveel kinderen er in die dossiers betrokken zijn. Heel veel baby's ook. Dat is verontrustend, omdat het leven van die kinderen al niet begint met orde, regelmaat en structuur. De kans is groot dat hun ouders bin-

nen de kortste keren een nieuwe partner hebben, die soms ook kinderen heeft, en met wie het na een tijd ook weer niet gaat. Ze zijn begonnen met vier grootouders, maar straks hebben ze er al acht.

»Ik zeg vaak tegen ouders dat ze een agenda moeten kopen voor die baby, om in te schrijven wanneer ze naar wie moeten. Het is soms echt puzzelen om al die verschillende bezoekrechten in te vullen. En tussendoor moeten ze nog naar school gaan, braaf zijn en in al die gezinnen netjes de leefregels volgen. Als kind een scheiding moeten meemaken, is zeer ingrijpend en kan enorme gevolgen hebben voor de emotionele ontwikkeling. Je leest dat dossier, je praat met die mensen en je voelt zo aan: wat ik hier nu ook zeg, schrijf of doe, dit komt niet goed, die kinderen worden daar het slachtoffer van. Dat zijn potentiële POS-dossiers. Ik zou eens moeten nagaan hoeveel van die kinderen ik later terugzie als POS'ers en

MOF'ers"

Pakt u de ouders dan streng aan?

MARTENS: "Ik maak mij soms boos, ja. In de hoop dat ze daar iets van opsteken. Maar een scheiding draai je daar ook niet mee terug."

Betekent een scheiding dan altijd miserie volgens u?

MARTENS: "In geen geval. Er zijn betrouwbare studies die aantonen dat een scheiding op zich niet automatisch een probleem betekent voor de kinderen. Het is vooral de manier waarop de ex-partners uit elkaar gaan en hoe zij nadien met elkaar blijven omgaan, die impact heeft. Als de ouders een manier vinden om verder hun verantwoordelijkheden samen op te nemen, zullen de kinderen daar veel minder last van ondervinden."

Krijgt u te maken met agressie van ouders?

MARTENS: "Het gebeurt dat ouders me uitschelden of bedreigen. Ik probeer dan altijd rustig te blijven en te luisteren naar

hen. Ze mogen tegen mij zeggen wat ze willen, als het maar juist is. Zelf ben ik ook rechtuit en correct. Ik geef ondubbelzinnige informatie. Ouders moeten weten waar ze aan toe zijn. Ik zeg waarom ik een beslissing neem en ik voeg eraan toe wat zij moeten doen om die beslissing te kunnen herzien. Maar eigenlijk valt het met die agressie nog wel mee. Zeker als je weet dat veel van die ouders zelf ook een gebroken leven hebben."

Dus het cliché van de vicieuze cirkel klopt? Eens in de miserie, altijd in de miserie?

MARTENS: "Dat is geen cliché. Veel ouders die ik hier zie, komen zelf uit zulke gebroken gezinnen met veel geweld, alcoholmisbruik en noem maar op. Die hebben vroeger soms zelf in de Bijzondere Jeugdzorg gezeten en komen hier nu met hun eigen kinderen. Daar mag je niet te veel bij stilstaan, want dat is om moedeloos van te worden. En dat wil ik niet, want ik doe mijn job nog altijd graag." □

ADVERTENTIE

**15 JAAR
PIRANHA RACING**

WIN
DEZE CAN-AM DS450X
TWT 9.749 EURO*



PIRANHA Racing

OPENDEURDAGEN
24 en 25 april 10u-18u



**TAL VAN MOOIE PRIJZEN TE WINNEN
KORTING OP VOLLEDIG GAMMA KLEDIJ EN ACCESSOIRES
INSCHRIJVINGEN PIRANHA ADVENTURE DAY**



Outlander MAX LTD 800R



RXT-X 260



Spyder RT-S

DE GROOTSTE BRP SPECIAALZAAK VAN EUROPA MET 1000M² TOONZAAL

SPYDER

can-am

SEA-DOO

Kanaalweg 83, 3980 Tessenderlo
tel +32(0)13 61 84 95
www.piranha-racing.be